

[Statsministeren]

Derfor må vi skabe et stærkt og handledygtigt EF, der er i stand til at agere hurtigt og samlet over for de fælles opgaver, vi vil stå over for.

Det er først og fremmest på denne baggrund, vi nu skal i gang med to regeringskonferencer, hvis forløb og resultater vil få stor betydning for Europas fremtidige placering på verdenskortet. Omformningen af Fællesskabet skal efter regeringens opfattelse ske som en trinvis og fremadskridende proces, om end det af mange grunde forhåbentlig vil komme til at gå hurtigere, end vi hidtil har været vant til.

Jeg mener, at vi står godt rustede til aktivt at tage del i det videre arbejde. Den seneste debat her i Tinget, den 18. april, om Europas fremtid mandede ud i en dagsorden, der med bred tilslutning afstak retningslinjerne for Danmarks deltagelse i forberedelserne af regeringskonferencen om den økonomiske og monetære union. Nogle få dage efter denne debat lancerede præsident Mitterrand og kansler Helmut Kohl ideen om en politisk union. De gjorde det uden nærmere at præcisere indholdet, men der var tale om et tilstrækkeligt udgangspunkt for en fordomsfri og konstruktiv debat også i Danmark.

Herefter begyndte også vi for alvor at drøfte, hvilket indhold vi gerne så i en sådan politisk union, og den proces, vi igangsatte, førte til, at regeringen med støtte fra et bredt flertal af Folketingets partier den 4. oktober kunne sende de øvrige medlemslande og Kommissionen et memorandum om de to kommende regeringskonferencer.

Man kan altså roligt sige, at vi ved, hvad vi vil, og vi har på forhånd sagt det til vore partnere.

Forberedelserne til de to regeringskonferencer forløber planmæssigt, kan man godt sige. Økonomi- og finansministrene er længst fremme i deres forberedelser til regeringskonferencen om den økonomiske og monetære union. Det er måske ikke så underligt, når man tænker på, at disse forberedelser i virkeligheden allerede begyndte med Det Europæiske Råds beslutning i juni 1988 om at lade et særligt udvalg kulegrave spørgsmålet.

Et centralt emne er, hvor hurtigt vi skal gå frem. Første fase af den økonomiske og monetære union blev iværksat den 1. juli i år.

Denne fase indebærer bl.a., at alle 12 medlemslande tilslutter sig det eksisterende valuta-

samarbejde. Efter Storbritanniens optagelse med virkning fra den 8. oktober mangler kun to lande, nemlig Grækenland og Portugal.

I lyset af de mere fremskredne forberedelser til regeringskonferencen om den økonomiske og monetære union er det regeringens vurdering, at man på dette område kan opnå politisk enighed om indholdet i løbet af første halvår 1991. De konkrete tekster til traktatændringer vil formentlig herefter kunne blive færdigforhandlet i løbet af andet halvår.

Et springende punkt bliver forbindelsen til den anden regeringskonference, om den politiske union. Her er forberedelserne knap så langt fremme, og der er langtfra enighed om indholdet.

Det er på nuværende tidspunkt usikkert, hvor langt de enkelte medlemslande er rede til at gå i denne omgang. Men jeg er ikke i tvivl om, at der er en udbredt politisk vilje til at markere en styrkelse af EF-samarbejdet både indtil og udadtil på dette felt.

Det Europæiske Råd vil på det ekstraordinære møde i den kommende weekend få forelagt en rapport om forberedelsen af konferencen om den politiske union, men selve regeringskonferencen starter, som man ved, først den 14. december.

Vi har nu som sagt givet vores bud på, hvad den politiske union skal omfatte. Det fremgår af det danske memorandum. Dette er vores udgangsposition.

Herhjemme sker behandlingen af alle disse spørgsmål i Folketingets Markedsudvalg. Det vil naturligvis også være tilfældet i det kommende år. Men det er mit håb, at vi også vil få lejlighed til i løbet af denne periode at gennemføre debatter her i salen om disse betydningsfulde spørgsmål. Det fortjener de, og det er samtidig en vigtig metode til at øge og styrke den folkelige debat om det europæiske samarbejde.

Jeg ser ofte det postulat fremført i medierne, at vi her i Danmark slet ikke diskuterer de europæiske emner. Det er der ingen der taler om, det er der ingen der skriver om. Det tør man ikke, det ønsker man ikke. Sikke noget vrøvl! Man kan jo ikke slå sin avis op – heldigvis – i disse måneder, uden at der hver dag er en omfattende debat om de europæiske spørgsmål. Det er en meget levende debat, og det er positivt, og det skal fortsætte i de kommende måneder.